

σχέδια του βαθύπλουτου τραπεζίτη για τὸ μέλλον τῆς λατρευτῆς καὶ μοναχικῆς κόρης του;...

—Μπαμπά...
—Λέγε...

—Μὴ μοῦ μιλάτε ἔτσι ξερά, γλυκὲ μου πατερούλη... Νά... Κάτι πᾶω νὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ ἀπότομο ὕψος ποὺ μοῦ δείχνετε, ξαναδιώχνει τὰ λόγια μου πάλι καὶ μὲ παίρνει γλωσσοδέτης, χωρὶς νὰ θέλω...

Ἐπειδὴ τῆς σήκωσε τότε τὰ δουλιάθαρα μάτια του καὶ ζήτησε τὴ Σάλλυ ἐπιμόνα. Ἡ μικρούλα δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὴ ματιά του καὶ στενοχωρημένη τώρα, κατακόκκινη ἀπὸ ἀνεκφραστὴ ντροπῆ, γύρισε τὸ βλέμμα τῆς ἄλλου, φοβισμένη μὴπως μαντέψουν τὴν κρυφὴ τῆς σκέψι. Στὰ χερσάκια τῆς ἔπαιξε μηχανικά καὶ στριφογύριζε ἀδιάκριτα τὸ μεταξωτὸ μαντήλι τῆς, ποῦχε πάρει κειὰ τὸ στήμα σκουινοῦ, σπάγγου, κλωστής!

—Ἐλα δὲ, βρέ πονηρικά, ποῦ μὲ ζάλισες μὲ τὰ ἀτέλειωτα σουῦτα—φέρετα τριγύρω μου, τῆς εἶπε τρυφερά ὁ πατέρας τῆς, χαμογελώντας μὲ καλωσύνη, μὰ καὶ λίγο μὲ εἰρωνεία. Πήγαινε καὶ φέρε μου μιὰ στιγμή τὸ γραφάκι ποὺ ἔχω πάνω στὸ γραφεῖο μου...

Ἡ Σάλλυ, ἔχοντας κίτρινο χαρούμενο πρόσωπο στὴν ψυχὴ τῆς, ἔτρεξε γρήγορα στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα τῆς καὶ πήρε τὴν ἐ-

Ο Ο Ο Ο ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Ο Ο Ο Ο

πιστολή ποῦχε γράφει ὁ τραπεζίτης τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐκανε νὰ τοῦ τὴ δώσει, μὰ αὐτὸς, μισοκλείνοντας μὲ σημασία τὸ ἀριστερὸ τοῦ μάτι, τῆς εἶπε βιαστικά—βιαστικά, μὴ καὶ γελώντας μὲ τὴν καρδιά του κειὰ αὐτὴ τὴ φορὰ:

—Ὅχι, μὴ μοῦ τὸ φέρεις ἐμένα... Ἔξω ἐγὼ τὶ ἔχω γράψει... Ἐσὺ μονάχα διάβασέ τὴν δυνατὰ νὰ ἀκούω κ' ἐγὼ, κ' ἔστω φρόντισε μόνη σου νὰ τὴν ταχυδρόμησῃς... ἂν θέλεις!

Καὶ νὰ τὴ διάβασε ἡ Σάλλυ δυνατὰ, ἐνῶ ἡ καρδοῦλα τῆς χτυποῦσε κειὰ δυνατώτερα ἀκόμα:

—Κύριον Τζίμυ Σάουθμαν, Ἐ ν τ α ὖ θ α.

Ἡ ὀλοφανόμενος σὰς πληροφοροῦν εὐχαρίστως ὅτι εἶνε διατεθειμένος νὰ ἀκούσῃ εὐνοϊκῶς πᾶν ὅ,τι πρόκειται νὰ τοῦ ἀνακοινώσετε αὐριον, ὥραν 4 μετὰ μεσημβρίας, σχετικῶν μὲ τὴν εὐτυχίαν τῆς Σάλλυ... Ἡ παρούσα γράφεται κατὰ παράκλησιν τῆς...

(Ἰσογράφη): **Ι. ΜΑΚΦΑΡ**.

Ἡ Σάλλυ ἄφρασε ἕνα ξεφωνητὸ τρελλῆς χαρᾶς κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα τῆς.

—Πατέρα μου!... Χρυσὲ μου πατερούλη!... ψιθύρισε κλαίγοντας καὶ γελώντας μεθ' ἀπὸ εὐτυχία.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα, οἱ δύο νέοι, σφιχτά—σφιχτά ἀγκαλιασμένοι, χιταζόντουσαν στὰ μάτια μὲ λατρεία. Εἶχαν περάσει τὸ τρομερὸ ἀκρωτήριο τῆς πατρικῆς συγκαταθέσεως. Ὁ ἕνας ἀνῆκε κειὰ στὸν ἄλλο. Καὶ τιτίβιζαν σὰν τὰ πουλιά:

—Γυνακοῦλα μου!...

—Ἀντρούλη μου!...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΑ'Ι'ΖΕΡ

Ἐκεῖ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος Ι' εἶχε μερικὲς καταπληκτικὲς μονομανίες. Κάποτε π.χ. ὑποχρέωσε μὲ εἰδικὸ διάταγμα ὅλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμάρχας τοῦ κράτους του νὰ πάρουν καὶ νὰ ἀναθέρψουν ἀπὸ ἕναν παπαγάλλο! Ἐπίσης ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τοῦ διδάξουν νὰ προφεροῦν τὸ ὄνομα τοῦ σταθμοῦ των καὶ ἄλλες σχετικὲς φράσεις.

Ὁ Κάιζερ, δικαιολογώντας τὸ... μεγαλοφρενῶς αὐτὸ μέτρο του, ἐδήλωσε ὅτι ἤθελε νὰ ἀπαλλάξῃ ἔτσι τοὺς σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις τῶν ταξιδιωτῶν, οἱ ὅποιοι θὰ μπορούσαν νὰ ἀπευθύνωνται κειὰ στοὺς παπαγάλλους!

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἡ μεγάλη καὶ τραγικὴ φτώχεια τοῦ Κορνήλιου. Ἀπένταρος καὶ λησμονημένος. Ὁ θάνατός του. Οὔτε τὰ ἔξωδα τῆς ταφῆς. Ὁ παράκαιρος γάμος τοῦ Ντοράτ. Ποιητικὴ ἀδεία!... Ἡ ἱστορίες τοῦ Ἀλφόνσου Κάρερ, κτλ. κτλ.

Ἐκεῖ ὁ μέγας δραματικὸς ποιητὴς τῆς Γαλλίας Κορνήλιος πέρασε, στὰ τελευταῖα ἰδίως χρόνια τῆς ζωῆς του, μιὰ ζωὴ πολὺ δυστυχισμένη. Ἐκτός τοῦ ὅτι ἔχασε ἀλλοθιδιαδόχως δύο παιδιά του, ὑπέφερε πολὺ κ' ἀπὸ τὴ φτώχεια, γιατί οὔτε ἀτομικὴ περιουσία εἶχε, οὔτε ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ του ἔργα κέρδιζε τίποτε.

Στὰ 1683 ὁ Κορνήλιος, προκειμένου νὰ κλείσῃ τὴ θυγατέρα του Μαργαρίτα σ' ἕνα μοναστήρι ὡς μαθήτρια, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πῶς ἄλλοιῶς νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ ἀπαιτούμενα ἔξωδα, ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὸ πατρικὸ του σπίτι. Ἰδοὺ τὶ ἔγραφε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἕνας ἐπιφανὴς φίλος του:

«Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ρ., εἶδα ξαφνικὰ τὸν Κορνήλιο. Τὸν ἀκολούθησα καὶ τὸν πρόφρασα ἐγὼ ἐμπαῖνε σ' ἕνα μπαλωματικὸ γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ χαλασμένο του παπούτσι. Κάθισα ἀπάνω σὲ μιὰ σανίδα κ' ἐγὼ ἔλαβα θέσι δίπλα του. Ὄταν ὁ μπαλωματῆς τελείωσε τὴν ἐπιδιόρθωσι, ὁ ποιητὴς ἔβγαλε καὶ τοῦ ἔδωσε τρία μικρὰ νομίσματα ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του. Ὄταν ἔβγγαρε ἐξω, πρόσφερα στὸν ποιητὴ τὸ βαλάντιό μου, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ κράτησε, οὔτε θέλησε νὰ δεχθῆ τίποτε ἀπ' τὸ περιεχόμενό του. Τὸν ἀποχαρήτησα κ' ἔφυγα καταστενοχωρημένος γιατί μιὰ μεγαλοφροῦν ἀνὰ αὐτὸν βρισκόταν σὲ τόσο μεγάλη δυστυχία».

Ὁ Κορνήλιος ἀπέθανε τὴ νύχτα τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1684. Ἡ φτώχεια τῆς οικογενείας του ἦταν τόσο, ὥστε δὲν ὑπῆρχαν οὔτε τὰ ἔξωδα γιὰ τὴν ταφὴν του, κ' ἂν δὲν τοὺς ἔστειλε ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 14ος ἕνα βοήθημα ἀπὸ 200 λουδοβίκια, θὰ ἔμενε ἀπῆδεντος κ' ἀταφος ποῖός ἔφερε πόσες ἡμέρες.

Ὁ θάνατός του, ὁ ὁποῖος συνέβη στὴν πατρίδα του Ρουέν, πέρασε σχεδὸν ἀπαράτητος. Ἰδοὺ π.χ. πῶς τὸν ἀνάγει μὴ ἐπιμερίδα τοῦ τόπου:

«Ὁ ἀνατοῖ. — Σήμερα ἀπέθανε ὁ ἀγαθὸς συμπολίτης μας Κορνήλιος».

***

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Ἰωακείμ Ντοράτ στεφανώθηκε σὲ ἡλικίᾳ ὀγδόντα χρονῶν μιὰ κόρη μικρότερή του κατὰ... ἔξηνα χρόνια.

—Μὰ γιατί τῶκανε αὐτό; τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ἕνας συνάδελφός του.

—Ἐ, φίλε μου, δὲν καταλαβαίνεις; τοῦ ἀπάντησε ὁ Ντοράτ... Ποιητικὴ ἀδεία!...

***

Ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Ἀλφόνσος Κάρερ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ γνωστοῦ ρομάντζου «Ἰπὸ τὰς Φιλόρας», τὸ ὅποιο μεταφράστηκε καὶ στὴν Ἑλληνικὴ, ἦταν μανιώδης ψαρᾶς. Τρεῖς νύχτες κοιμόταν σὲ μιὰ ζούνια, μέσα σ' ἕνα δωμάτιο γεμάτο ἀπὸ πετονιὲς καὶ ἄλλα σόνεργα τῆς ψαρικῆς, ἢ πλάγιαζε καταγῆς, ἀπάνω σ' ἕνα ἄλλο στρώμα, χάριν σκληραγωγίας. Ἐλεγε μάλιστα πῶς εὐχαριστιόταν πολὺ ἔτσι καὶ πῶς τοῦ φαινόταν σὰν νὰ κοιμόταν ἀπάνω σὲ τριαντάφυλλα!

***

Ὁ Ἀλφόνσος Κάρερ ἐμίζουσε γιὰ τὴν ἐμπειρία καὶ τὴν ἐτοιμότητά του ποὺ τὴν ἔδειχνε σὲ κάθε εὐκαιρία. Κάποτε, μαθαίνοντας ὅτι ἡ ὑπηρετριά του ἔπιανε κορφὰ τοὺς φίλους τῆς στὸ κελλάρι, ὅπου τοῦ ἔπταν τὸ κρασί, τὴν ἔδωξε. Καὶ ὅταν αὐτὴ τοῦ ζήτησε νὰ τὴν ἐφοδιάσῃ μ' ἕνα πιστοποιητικὸ, ὁ χιομοριστὴς κύριός τῆς ἔγραψε τὸ ἔξῃς σημεῖωμα:

«Ἐδῶξα τὴν ὑπηρετριά μου Χ., γιατί εἶχε τὴν ἀνοησία νὰ πιάνῃ φίλους ποῦ... διψοῦσανε πολὺ!».

